

i alle Theaterfager, antager jeg imidlertid, at han ikke vil gaac i denne Retning. Jeg maa efter min Overbeviisning tilstaae, at jeg heller ikke er meget tilbøielig til at troe, at der vil fremkomme noget virkeligt Udbytte enten for Theatret eller for Statskassen ved at gaac over til et heelt andet System ved Theatret, hvorved dette blev mere privat. Jeg troer, at selve Institutionen derved vilde tabe meget betydeligt i sin Værdi, og, hvad jeg anseer for lige saa vist, er, at en saadan Fremgangsmaade vilde være upraktisk. Vi vilde neppe her i Landet faae nogen Entrepreneur, som vi kunde være tjente med, til at overtage Theatret og give Sikkerhed for, at han vilde fyldestgjøre de Betingelser, der maatte stilles for Overtagelsen af det. Det forekommer mig altsaa ikke sandsynligt, at den ærede Minister stude vilde fremlægge en saadan Opgave for Commissionen; men naar saaledes Talen kun var om at reformere paa det bestaaende Grundlag, saa holder jeg mig fuldkommen overbevist om, at Nedsettelsen af en Commission ikke vilde føre til noget Resultat. Der er i de tidligere Commissioners Arbejder Tilstrækkeligt til at bygge videre paa; vil man indskrænke sig til at gjøre dette, saa vil man deri have et Materiale til at indføre endnu afstillige Forbedringer, som navnlig i oeconomic Henseende kunde være ønskelige.

De Forslag, der af Udvalgets Mindretal ere stillede under Nr. 47 og 48, have efter min Opfattelse en overordentlig væsentlig Feil, den nemlig, at de af de ærede Medlemmer ere stillede uden Grundlag, thi, mine Herrer, man maa dog sige: denne Institution bestaaer for Statskassens Regning; hvorledes man end bærer sig ad, er det for Statskassens Regning, den bestaaer. Den har et Tilskud af 50,000 Rd. Hvorpaa støtter dette Tilskud af 50,000 Rd. sig? Det støtter sig paa en moden, gennem mange Rigsdagssessioner gaaende Overveielse af Overslagene over Theatrets rimelige Indtægter og Udgifter, som hydermere ved den hele Række af Regnskabsafslutninger har viist sig ingenlunde at være for gunstige for Theatret. Saaledes staaer Sagen. Nu foreslaae ærede Medlemmer, at der paa eengang skal borttages en betydelig Deel af dette Tilskud, uden at vise, at der i Theatrets Overslag er nogen Feil, eller

i Theatrets hele Deconomie Noget, der bør forandres eller formindskes. Disse Forslag ere af den Slags, som Enhver kan fremsætte, men som man ikke kan føre noget egentligt Forsvar for, som kan tilfredsstille. Den, der vil fremsætte Forslag til en Reduction af Tilskuddet til Theatret, maa vise, hvor Feilen ligger, og støttende sig til en Beviisførelse herfor kan han gjøre sit Forslag; men saalænge dette ikke er viist, tillader jeg mig at troe, at et Forslag i denne Retning ikke er saaledes begrundet, at Thinget kan antage det. Dette gjælder i Særdeleshed om Forslaget under Nr. 47. Hvad Forslaget under Nr. 48 angaaer, da har det en noget anden Betydning. Det maa herved erindres, at det aabenbart har været Rigsdagens Mening ved at vedtage Lønningsloven af 19de Februar 1861, at det ordinære Tilskud til Theatret ikke skulde forhøies paa Grund af Sædtillægget; dette kan man ikke nægte ved en upartisk Prøvelse af Sagen; men Rigsdagen har ikke i den Henseende udtrykt sig heldigt. Loven er i alt Fald bleven affattet saaledes, at de Vedkommende have faaet dette Tillæg, og nu siger jeg: naar Forholdet er saaledes, saa er det overmaade vanskeligt for os at flyde Sædtillægget tilside, uden at paavise, hvorledes det skal kunne vækkes; thi de vedkommende ved Theatret ansatte Embedsmænd have nu faaet denne Ret, og den maa Theatret fyldestgjøre. Jeg anlager derfor, at dersom vi vedtage dette Forslag, saa vil Theatret meget let kunne komme til at maatte forlange et nødvendigt Tilskud, et Tilskud, som ikke vil kunne nægtes; men jeg antager, at det ikke vil være heldigt at give Theatret en saadan Tillægsbevilling. Jeg skal her tillige tillade mig at gjøre opmærksom paa, at Theatret har en Gjæld, og at det Overskud, som Theatret muligviis kan indbringe, maa anvendes til at nedbringe denne Gjæld. Nu er det, saavidt jeg har kunnet erfare, lykkedes Theatret i det sidste Aar at komme til et andet Resultat end det, hvortil det i flere foregaaende Aar er kommet, nemlig, at det virkelig i Løbet af det sidste Aar har kunnet afbetale paa Gjælden; men det er endnu meget langt fra, at det er kommet saa vidt, at ogsaa dets svævende Gjæld har kunnet afgjøres, og derfor troer jeg, at det vilde være rigtigt, om